

Fiskere af med deres Fanast. Men det vilde ganske vist være ønskeligt, om den Fortjeneste, som de tybeste Nøgerier indhøste ved Tilberedningen af den af dem opkjøbte Del af vor Sildefangst — og Fortjenesten er sikkert ikke ringe, da Nøgerierns Tal er stort — kunde indvundes for vort eget Land, saameget mere, som Silden henhjemme kunde komme saa at sige lige fra Garnene i Høgfamrene og derved blive en mere delikat og værdifuld Vare, end naar den først skal underkastes en længere Transport inden Tilberedelsen. Af danske Nøgerier, der udvære deres Varer til Sydfland, haves det alt engang nævnte udmærkede Nøgeri i Holbek, flere i Kjøbenhavn og et mindre i Nyborg. Der er i Efteraaret ialt udført 7,000 D. røgede Sild via Korsør—Kiel, og denne Udsælsel er i god Tiltagen, hvad der afgiver et Bevis paa, at Forretningen betaler sig trods den Told, der maa betales for den røgede Sild i Modfæmning til den, der udføres frisk eller saagodt som frisk. Jeg tror ikke at seile ved at formene, at Silden udført røget vilde indbringe Landet mindst det 3-dobbelte af den Indtægt, den giver udført i frisk Tilstand. Nøgerier ved Hjejorden og i Beltet, navnlig ved Hjertemunde og i Korsør burde saaledes ikke alene kunne bære sig, men betale sig klækkeligt, navnlig naar de sættes i Forbindelse med Salterier af den til Koaning eventuelt overaltlige Frisk. Hvilken Brug vi selv have for Silden tillavet paa sidtnevnte Maade fremgaar af det statistiske Bureaus Meddelelse om vor Ind- og Udsælsel. Der er saaledes i Aaret 1877 indført i Landet for 1,218,000 Kr. saltet Sild og kun udført heraf for 676,000 Kr., saa at altsaa Værdien af Indvæsen overstiger Udsælselsværdien med over $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Smidletid er det at haabe, at den private Industri, hvorunder disse Forhold nærmest høre, nok engang vil vide at finde paa at eksploitere denne Rigdomstilbe efter en tilbørlig og til Forholdene passende Maalestok. Jeg antager derfor ogsaa, at Statens Rolle her naturligen vil være indskrænket til at vise Veien til denne Rilde ved i det Hele at tage vore Fiskerier under Armene paa en kraftig og lange samnet Maade og omgive dette Arbeid med Institutioner, der ikke alene bestytte dets Udværelse i deres Virksomhed, men som ogsaa ved kyndig Raad og Daad kunne bidrage til at Tøttet, der kan og bør udbyttes, gaar tabt.

Til Slutning skal jeg med Hensyn til Grændserne for Tilstedeligheden af de søgende Sildefiskeres Afsperning af vore mere befærdede Vandveie tillade mig at henvise til, hvad jeg i min under 22de November s. A. indsendte Rapport derom har bemærket for Sundfiskernes Vedkommende og tillige til min Omtale af den Lanterneføring, der helst efter en med den svenske Regjering truffen Aftale burde paabydes Fiskerne at bruge, i Forbindelse med derom udstedte Befjendingsskriver for Søarende. At udstrække disse Regler for en dobbelt Lanterneføring paa Vaad og Medslab til Fiskerne udenfor vort snevreste og mest befærdede Farvand tror jeg unødvendigt, hvorimod det kunde være hensigtsmæssigt at paalægge Landets øvrige Sildefiskere som utværgelig Regel, hvis Undladelse maatte medføre Straf, at føre en klar Lanterne paa Farvandet, naar de om Natten drive med Garnene og at afbrænde et dertil i Bredslab holdt Blus, naar et Skib skalde komme deres Medslab for nær. Disse Regler blive i Almindelighed fulgte af Fiskerne i Beltet, men de ere ikke obligatoriske, hvilket de burde være; deres praktiske Gjennemførelse forudsætter ligesaa godt som alle øvrige Fiskerivedtagter Oprettelsen af et Søpolit.

Hermed skal jeg tillade mig at slutte denne Rapport med en Tak til det høje Ministerium, fordi jeg ved dets Understøttelse har været sat istand til at kunne foretage Underfølgelser af stor Interesse, og hvis Resultater jeg nu har nedlaaet i mine tvende Rapporter, idet jeg tillige har det Haab, at jeg ved et videre Arbeide paa Grundlag af mine indvundne Erfaringer skal kunne udnytte disse til Fremme af en Sag, der mere og mere trænger sig frem blandt de Reformer, der staa paa Dagsordenen som travende en snarlig Gjennemførelse.

Underdanigst

S. Bardenheh.